

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative.

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

MANIFESTAȚIE PENTRU D. C. F. ROBESCU

Vestea că d. C. F. Robescu va fi lăsat primar s'a răspindit în capitală cu iuțeala cu care se răspindea tifosul pe vremea administrației d-lui Cataramă.

D. Microbescu a fost obiectul unei grandioase manifestații din partea microbilor reprezentați printr'un schelet ambulat, din partea societății ciocnilor români, din partea cetățenilor indignați, etc.

P. 86. 240.

CÎTE PICIOARE ARE BOUL

Vorbeam cu un prieten cum sunt chinuți de geaba astăzi copiii din școlile primare cu bazaconiile așa zisei «metoaghe intuichive a lui Peștalotiu».

— Tu știi ce sunt «treptele formale»? mă întrebă prietenul, fervent admirator al lui Pestalozzi.

— Nu știu.

— Este una din cele mai ingenioase descoperiri ale frachelui Borgovan. Ea constă din principiul următor: Institutatorul nu trebuie să vire dintr'odată în capul școlarului o noțiune prea complicată pentru frageda lui minte, ci încetul cu încetul, treptat-treptat.

— Adică cum?

— Uite, să iau un exemplu: Boul are patru picioare. Ei bine, ideea cuprinsă în această propoziție este prea dificilă pentru a fi pătrunsă dintr'odată de un copil. Ea trebuie să-i fie infiltrată în creier în mod gradat. Astfel, institutorul vine în ziua întâia în clasă și spune băieților: — Mai, știți voi ce e boul? Boul este un animal care are un picior. Și toată clasa repetă: Boul are un picior. A doua zi, institutorul continuă lecțiunea: — V'am spus în lecțiunea precedentă că boul are un picior. Nu e adevărat: boul are două picioare. Și elevii repetă cuvintele dascălului. A treia zi, institutorul aduce la cunoștința copiilor că boul are trei picioare și, în fine, tocmai în a patra zi elevii capătă noțiunea complexă că boul este un patruped... Așa e că metoada e ingenioasă?

— Bine, zic eu, care nu împărtășesc admirația prietenului pentru frumusețile «metoaghe intuichive», dar ce-o să facă institutorul când va fi nevoit să explice elevilor ce este un miriaped?

...Prietenul nu m'a dumerit nici pînă azi.

Kiriac Napadarjan.

UMBRA LUI LASCAR CATARGIU

Simpaticul fost judecător de instrucție Jean Tehaș Florescu a ținut la Dacia primul său discurs politic. Cele multe înainte și la mai mare.

Dăm o idee valorosului nostru amic, anume: să introducă și la tribună ingenioasele-i trucuri de la tribunal.

Spre exemplu, la o viitoare întrunire, să se vire sub scenă, învăluit într'un cearșaf, și apoi, la un gest evocator al d-lui Disescu, să apară prin o trapă în mijlocul publicului înmărmurit, și să înceapă a declama cu vocea cavernoasă a umbrei tatălui lui Hamlet:

— Cetăteeceeni, eu sunt umbraaaa lui Lascăr Catargiiuu! Adevăraaaaata caaasă conservatoareeee eee aiiiici!... Damnațiuuune, maledicțiuneeee și blasfeem aceluiaaa care va vota cu Caaaarp!...

Și după aceste vorbe să dispară iarăși.

Apariția și dispariția n'ar strica să fie însoțite și de puțin foc bengal și chiar de un tremolo pe care l'ar executa o orchestră ascunsă între culise.

Ar produce un efect colosal și nici un conservator nu ar mai îndrăzni să se înscrie în partidul d-lui Carp.

Coco.

PENTRU CINE SE BEA

*La ori și care banchet
Sunt toate berechet.
Smara bea pentru Traian
Și pentru bădea Cirtan.
Teleor bea suc de viță
Pentru Adamescu Ghiță.
Macri, grec, dar bun confrate,
Bea pentru... latinitate
Mureșeanu de la Ligă
Tot mercu vrea să se nfigă,
Inchinînd paharul lui
Pentru Maica Domnului.
Spanachide cilibiu
Bea pentru domnu Manliu.
Tocilescu, tare n ponturi,
Bea pentru Curtea de Conturi.
Claymoor bea spumoasa-i cupă
Și pe toți convivii-i pupă.
Dom Paladu cupa sa
Pentru Toma Blându bea.
C. Stoicescu, cel dulceag,
Bea pentru Ana Csillag.
...Ori cine i dispus să bea
Pentru un om sau o idee.
Doar Nea Iancu, la banchete,
Bea pentru... ca să se mbete.*

Ghiță.

CUM PETREC UNIÎ

Acum cit-va timp am asistat la o scenă ce se întâmplă des la noi și al căreia desnodămint, indiferent de cei cari au jucat-o, e mai tot-d'auna același.

Doi indivizi, absolut necunoscuți unul altuia, es pe ușa de din dos a unei berării; fiind cam cheslii s'au cam înghesuit puțin, din care cauză încep să se insulte. Și imediat, în curtea strîmtă, înghesuită de patru pereți mari ce-i dau aspectul unui coș pătrat de fabrică, sub ploaea care răpăe, d-nii se înceară; vorba vine, căci s'au strins așa de puternic în brațe că unul nu a mai putut da... de cit injurături. Când iată că sosește un al treilea, eșit din berărie pentru

o trebuință oare-care. Și cum domnul era dispus spre «iubirea aproapelui», văzînd tabloul unei lupte fiocoase și fără sfîrșit, se aplecă puțin, își viri capul în spațiul rămas liber sub pîtecele luptătorilor și apoi se ridică cu putere în sus, se turtește între amîndoi formînd cu toții un sandwich.

Surprîși, d-nii beligeranți, cari duseseră grija unei încăerări interminabile, se slăbesc puțin, încep să care în cel de la mijloc; cu atîta mai multă siguranță, cu cit știa bine că d-l tîrbăcîi nu le va răspunde: nu l'ar fi lăsat calitatea lui de împăciuitor!

Cînd s'a mai desmeticit puțin din masagiul ce-l cam suferea fără regulă, punîndu-și pălăria în cap (pînă actua, ca să nu sufere și ea, o ținuse în mină)—d. arbitru a ridicat un braț în sus strigînd autoritar: Ho!... ho!... v'ajunge!... Ce dracu!... aveți rușine, că nu sunteți copii!!» Un alt braț, făcînd paralelă cu al lui, se ridică din față, tae aerul, ca o pirghie îi cade greoi cu palma desfăcută pe cap: pfff... pălăria pufue turtindu-se, se indeasă pe urechi și se oprește proptită pe rădăcina nasului.

Ultimul foc de artifică tras, d-nii, fie-care pe o altă uze, au intrat mindri în berărie.

Și fie-care a făcut pe grozavul. D-nii cari se bătuse, se laudau că «cel-l'alt, adversarul lui, are să ție minte cit o trăi!»; însăși d. arbitru, împăciuitorul, sgîriat pe obraji, cravata dusă spre ceafă și pălăria dungată ca o ghiță crăpată, a istorisit voios cele petrecute, d-lor eu cari era la masă. «Monșer, a isprăvit el, de nu eram eu, să știți că se omorau!... Sunt ei voinici!... uite, mai ales ăla grosu... dar cînd i-am înșipt ghiara în brațe, i-a piriit carnea!» O luptă de eroi și fără învinși!

Încă nu s'a isprăvit. Am uitat să vă spun că toate acestea s'au petrecut după miezul nopții. În berărie erau ocupate numai patru mese: două de rivalii de adineaori; una cu tagma «arbitrului»; și la a patra, pierdută spre fund ca o oază în pustiu celor-l'alte mese neocupate, sta un tinăr înalt, voinic și băeat bun, care venise cu «cucoana» lui ca să mai scape de plietiseala de acasă.

Nu știu dacă mi s'a părut; dar tot ce a urmat mi-a făcut impresia burlescă a unei glume engleze jucată chiar de engleji, a unei farse de prost gust, în care actorii se umilesc pe rînd, apoi se ridică trompeliînd fără sentiment, cu o voce albă, batjocoritoare pentru cei cari îi ascultă, îi privesc. Cu toții au avut aerul a doi indivizi avînd caracterul invers rolului jucat — a doi salimbanci ordinarîi cari fac să petreacă galeria cu totul alt-fel de cum ar face cei cari îi ascultă: unul plînge spunînd glumele cele mai triviale, celă-l'alt se spinzură rîzînd... de plăcere.

Să revenim.

«Și dacă nu ar fi fost el (locuitorii meselor rivale pe rînd și-au întors capul spre partea unde se afla d-l arbitru, care, ca să se mai răcorească, sorbea neconținut dintr'o halbă plină cu bere spumoasă) nu știu, zău!... Numai lui să-i mulțumească că a scăpat teafăr!»

Cam la aceasta se rezumă langagiul ținut de cei doi foști rivali. Și la fie-care frază batjocoritoare, toți la o masă au izbucnit în hohote, s'au uitat provocător spre cei de la masa adversă. Aceasta a fost și cauza pentru care unul, unul din aceia cari țin foarte mult la prestigiul beției lor, într'un moment de limpezime, valorind cu adevăratul lui preț risul celor-alți, să se scoale furios și tot potienindu-se să se ducă pînă la masa unde sta d-l cel gros, lăsind în urmă l' diră de scaune date peste cap cu picioarele în aer.

— Domnule, a răcnit el, cum ți-ai permis d-ta ca să dai în cel mai scump prieten al meu? (Pe «cel mai scump prieten al lui» îl cunoscuse întîia oară chiar în seara aceea.)

A continuat.

— Aud?... Tac! ca un poltron?... nu zici nimic, laș de prima forță!... Și ce te uîți la mine așa obraznic?... eu nu ți permit, auzi? Cu mine, m'ai înțeles? eu nu știu multe! eu îți...

O injură murdară isprăvește fraza, acompaniază pe d-l cu apostrofa care, ca un bolid, răsturnind pe cel care i se pusese în față, se nărue asupra d-lui cel gros, pe care îl lipește cu scaun cu tot de zid. Și amîndoi, cum și-au pierdut echilibrul, păstrează imobilitatea unui pachet, îmbrățișați strîns își duhuc unul altuia beția: cei-alți, surprinși, au înțepenit ca statuetele de marmură ce se joacă prin circuri.

Cel dintîi care își vine în fire, e o doamnă — soția d-lui cel gros. Dumneaei se scoală în picioare albă ca varul, strînge furioasă din pumni, și începe să urle subțire, pătrunzător de par'că și zidurile se înfioară.

Acesta a și fost semnalul deșteptării generale.

Arbitrul, împăciuitorul, o pornește în goana mare; ținărul lung și voinic, cel care venise cu «cocoana» eu pași lui mar' de Poșta-Lungă din poveste, îl ajunge, îl întrece, sosește cel dintîi și dintr'o smucitură, «prietenul amicului său», deslipit de cel gros, e trecut la spate.

— Mizerabile!!! tună d-l cel gros sculindu-se energie în picioare.

D-l asvirid la spate, furios ca un animal ars cu fierul înroșit în foc, pune mina pe un scaun, îl ridică năpraznic...

Scaunul, dus cu putere de-asupra capului, îi scapă din mină; urmînd prima direcție dată, voiajează o secundă în aer, șterge puțin chelia galbenă a unui d-n lăutar mic și gros, vîrit într'o redingotă lungă de'i bate ghețele de lac scilpicioase ca o mușama nouă și lustruită, saltă două-trei ori pe parchet, apoi se liniștește lungit pe spate, are aerele că și bate joc de capul de avort hidrocefal, cu care întimplarea îl pusese în contact.

Cel lung iarăși intervine, îl ia în brațe, și, tot valsînd, se duce cu el pînă în fundul berăriei. «Lasă-mă să l' omor!... Lasă-mă... se sbate el ca o șopîrlă. — Doamna și-a isprăvit concertu'i latic

Și iarăși, ca după un atac nereușit, ne-am retras, am reocupat pozițiile noastre părăsite.

D-l cel gros, a căru'i cravată a dispărut de la git, s'a așezat pe un alt scaun, pare mai potolit; soția d-lui, din cauza reacției

singelui, se căsnește a și alunga roșata de pe obraji făcîndu-și vînt cu un jurnal indoit în forma cutelor de «eventail»; numai d-l arbitru, al căru'i rol, spre norocul lui, de astă-dată a fost nul, nu știu cum a ajuns la masa lor, le ține companie făgăduindu-le că toate au să se sfîrșească cu bine. După cum s'a și întimplat.

La masa noastră toți se întrec a povesti o hătea cu mult mai groasnică, în care el, povestitorul, e eroul... cînd...

Scoborînd repede și speriat scara ce duce la «terasă», d-l antreprenor al berăriei vine gîfînd pînă la noi. Pentru că lui toți clienții îi sunt prieteni, blajin ne descoase despre cele petrecute, anchetează cu cea mai mare băgare de seamă. «Vezi, d-le, se adresează el mie; un sfert de ceas numai am lipsit, mă dusesem și eu să mă culc, și scandalul a fost gata!» Ca să întărească cele spuse, d. antreprenor ridică gulerul hainei ca să și acopere gitul lipsit de cravată, apoi se duce la masa d-lui cel gros spre a continua ancheta. În schimb ne vine d. arbitru.

Nu știu ce vor fi vorbit împreună; dar peste cinci minute aud pe cel care voise să dea cu scaunul: «Se poate, domnule! Dar eu nici nu am văzut că e o doamnă acolo!... Și pentru ca să nu se crează că eu sunt om fără onoare, aidem să i sarut mina și să i cer seuze. Lucru ce am și făcut.

Unul este unul ne-am cărat cu toți la masa d-lui cel gros; din patru mese se făcuse una singură, mare, veselă și pașnică de par'că am fi fost din una și aceeași familie. A venit chiar și Sander. Cine-i Sander?... Mulți, foarte mulți eunose pe Sander; în ori-ec cas, d-șoara casierită, pe care două ceasuri în șir a plictisit-o spunîndu-i în nemțește: «Beî un pahar cu apă?... Eu plătesc». D-șoara casierită nu are să l' uite curînd — după cum i se întimplă foarte des cu amanți schimbai. Sander, care peste zi își imbucătașise vocea în ulcelele de pămînt ars de la Stan Țăranul din Broșteni — lucrurile s'au petrecut în prima noapte a Pașcilor — a intrat și el în discuție. Mai mult mîncînd, cu ridicături de umeri de paiată de bilci, explică, ne dă să înțelegem, că asta nu-i frumos, nici romînesc. «Trebuie să lăsați ea să se bată!» a isprăvit Sander într'o supremă sforțare a larinxului.

Veselia își vede de drum, halbele sunt repede golite; afară plouă cu găleata.

D. antreprenor s'a reintors cu părul aranjat și șoseluit spre stînga, și-a pus cravată roșie și guler lustruit frumos cu spermanțet. Comandă și el «un rînd». Toți suntem corecți — și la vorbă; numai țiganii de la orchestră — vă asigur că nu mi s'a părut — strînși împrejurul estradei pe care cîntă, vorbesc încet, își fac semne arătînd cu coada ochiului spre masa noastră. Sunt sigur că își bat joc de noi; se miră de ce am făcut, se miră de ceea-ce ei fac în toate zilele.

Pînă nu și o da ea în petec, cioara!...

Nae D. Țăranu

„FLACĂRI POTOLITE“

«Eram copil; te-am comparat
«C'o fragă floare 'n glastră,
«Ș'am mîzgălit și ți-am cîntat
«De «inimă albastră»...

«Dar cînd ți-am spus că te ador;
«Că, numai tu-mi ești muză,
«Tu m'ai privit, mi-ai dat fior,
«Mai rău ca o Meduză.

«Și fără vorbe, dor c'un gest,
«— Țin minte, chiar acușa, —
«M'ai dispensat de ntregul rest
«Că nu găseam nici ușa.

«Ah, cit am plîns! am plîns și'n vis
«Și mă gîndesc adesa
«Ca dacă nu m'am sinucis
«E... c'am greșit adresa.

«Ș'am înghițit de la vecin,
«Furată dup'o tavă,
«O 'ntreaga sticla cu ricin,
«Crezînd-o că'i otravă...

«Și vai, atît m'a surmenat,...
«Că 'n zilele acele,
«Efectul sticlei l'am curmat
«Cu versuri d'ale mele.»

Vasile Pop.

UN PROGRES ÎN CODUL PENAL

Citim în ziarul «Progresul»:

Eri s'a judecat de către Curtea cu jurați procesul locuitorului Oprea Neculai, din comuna Paserea, județul Ilfov, acuzat că în ziua de 17 Iulie a. c. a comis crima de sinucidere cu voință asupra copilei Luxandra Nicolai, crima săvîrșită dar neisbutită.

Apariția ziarului «Progresul» va însemna un progres în cunoștințele noastre despre codul penal. În adevăr, cunoșteam toate crimele și delicturile ce se pot comite, numai de una habar n'aveam; să sinucizi pe cine-va cu voință!

Și în ce împrejurări s'a săvîrșit această nouă și originală crimă? *Progresul* scrie:

Faptul a luat naștere din cauza unei certe ce s'a iscat între acuzat și muma victimei. În furia sa, acuzatul voinde a descărca o pușcă asupra rivalului său, a nimerit însă în copila ei, cauzîndu-i grave leziuni.

Vrei să dai cu pușca în mamă și în-nemerești în fată; cu alte cuvinte unde dai și unde crapă, și aceasta, după «Progresul», nu e numai o sinucidere, dar încă și cu voință!

«Progresul» comite o adevărată sinucidere cu voință asupra cititorilor, căci — fără să vrea — îi face să moară de ris.

BUCUREȘTII ZIUA

BUCUREȘTII NOAPTEA

MITICĂ BĂIAT DE SPIRIT

Toată familia d-lui Popescu e în așteptarea d-lui Mitică Ionescu, pe care l'a invitat a lua astă-seară prânzul cu dumnealor, invitație foarte nemerită, căci tinărul, deși nu prea are iuzaj-diu-mond, e în schimb spiritual și de o veselie rară.

— Iată-l, în fine, exclamă vesel d-nu Popescu, pe când tinărul invitat făcându-și apariția pe o intrare secundară, strigă într'o explozie de ris:

— Bine-am venit!

— Bine ne-ai găsit, replică d-ra Titi, cea mai mare dintre fiicele d-lui Popescu.

La masă se servesc mai întâi ochiuri și ouă fierte.

D-ra Titi întinde sarfuria.

— Mamă, scoate-mi un ochiū.

— Să-ți scoată un ochiū, d-ră? răspunde d. Mitică Ionescu; pentru această operație vă puteți adresa oculistului Manolescu ori Petrescu.

D-ra Fifi și d. Mitică, neobișnuind ochiuri, ia cite un ou.

— Mamă, ai făcut oule cam tari.

— Dumneavoastră a-ți făcut ouăle,

doamnă?... În adevăr, era mai bine dacă le făceați mai moi!

După alte mîncări se aduce friptuța de pui.

D-ră Mimi, adresîndu-se tatălui său:

— Tată, dă-mi un picior.

— Să-ți dea un picior?... trebuie să întorci spatele; dar în loc de picior, de ce n'ai cerut să-ți dea o palmă căci e mai convenabil.

Servîndu-i-se piciorul și ne-putînd să-l mînce, iarăși apelează la tatăl ei:

— Tată, tae-mi picioru.

— Vai de mine, d-ră!.. să-ți tae piciorul?... pentru așa ceva îți pot da adresa d-lor Leonte și Toma Ionescu, cei mai extra chirurghi din țară.

— Ei bine, d-le Mitică, din cauza risului nici nu pot mînce!, exclamă d-ra Titi, ridicîndu-se de pe scaun și luînd o aripă de puiū.

— Dar de ce nu stai jos, d-ră?

— Nu vreau. Mîncîc din picioare.

— Din picioare?... nu cred să fie tocmai delicioasă mîncarea... din picioare!.. (căt-re d-ra Mimi) Dar d-ta din ce mîncînc?

— Eu mîncînc din... o, pardon!... mîncînc șezînd pe scaun.

— Ei bine, asta-i culmea!, strigă ve-

sel d-nu Popescu, bravo Mitică, aci'mi plăcuși și dă-mi voe să bea un pahar...

— Să bei un pahar?... asta-i curat scamatorie! Eu, cel mult, pot bea conținutul lui!

— Cu d-ta n'o scoate nimeni la capăt; de aceea dă-mi voe să ridic un toast...

— Să ridici un toast?... asta presupune o forță de atlet, d-le Popescu; dă-mi voe să te felicit, eu cel mult pot ridica pe d-ra Titi în brațe și...

— Ho-ho... mai domol, tinere, nu te aprinde... ia mai bine să-ți dau un cotlet de purcel.

— Nu, mersi. Eu de cînd sunt porc n'am mîncat nici-odată.

— Mă rog-mă rog, unde pui virgula? Așa e limba romînească și așa e d-l Mitică Ionescu, care par'că e făcut să fie vesel și glumeț în toate circumstanțele.

Chiar încercînd s'o dea în franțuzește, tot glumeț e tinărul invitat, cînd la plecare urează familiei Popescu:

— Sommeil facile!

Const. I. Dinescu.

TOAMNĂ

E toamnă rece și tirzie, cad frunzele îngălbenite,
Cîntînd în fosnetul funebru, un cîntec de înmormîntare.
Natura plină de viață e 'n agonie astăzi, moare...
Postîm e codru verde-al' data și potețele iubite.

Un gol se 'ntinde pretutîndeni și pomii — erudă ironie —
Par niște suprimați ce iarna, 'i-a apucat numai în baia
Și tremură — le plîngi de milă — gîndindu-se la vară 'n taină,
La cîntăreții cari zilnic îi îmbătăni de poozie.

Și tie, draga mea natură, 'i-e frig, ești goală, val de tine!
Și frîgul cum nu vrea să știe, de ce-a-ce-a fost astă-vară!
Nu poți răzbi intemperia, cînd ai o haină așa ușoară,
Nici chiar dac' ai avea norocul, să ai un pardesiu ca mine:

...Său dus, te-ai părăsit amicii din vremile de veselie...
Doar ești rămasu'ți-am acuma amic fidel la suferință;
Să tremurăm dragă natură și amagiasea-te-o credință,
Ca pardesiul meu subțire, ne-o apăra de vijelie!

Chie.

INAINTE DE ALEGERI

Primarul. — Și ce zicea Sturdza?

Agentul colectivist. — Ce să zică...

Primarul. — Despre mine, de pilda.

Agentul. — Tot rele...

Primarul. — Ei, taci!...

Agentul. — Cea că n'ai făcut nimic, c'ai dormit, c'ai pierdut vremea de geaba.

•Primarul (mirat). — Eu, dom'le?..

Agentul. — Dumneata!

Primarul. — Pai, domnu Sturdza, să mi permită, nu știe ce spune...

Agentul. — De, știe, nu știe...

Primarul. — Păi dom'le, eu am făcut economie în buget...

Agentul. — Ai făcut...

Primarul. — Zece mii de lei...

Agentul. — Este.

Primarul. — Am dat afara zece copişti...

Agentul. — Așa e.

Primarul. — Am desființat un medic comunal...

Agentul. — Foarte bine...

Primarul. — Prea bîntuiatu multe epidemii în oraș...

Agentul. — Ai găsit remediul.

Primarul. — Am ridicat statuia lui Ion Brătianu. Eu, dom'le, eu.

Agentul. — D-ta.

Primarul. — Am înființat fabrică de ghiata artificială cum nu există în toată Evropa.

Agentul. — E rece?

Primarul. — Am făcut...

Agentul. — Ce-ai făcut, ce n'ai făcut, ești mazilit...

Primarul. — Eu?

Agentul. — Da, d-ta.

Primarul. — Cine 'ți-a spus?

Agentul. — Domnul Sturdza în persoana.

Primarul. — Domnul Sturdza?

Agentul. — Dumnealui.

Primarul (venindu-i rău, cade pe fotel). — Ah! ghiată! ghiată la cap!

Ușierii. — De unde să aducem ghiată?

Agentul. — De la fabrica Primăriei.

Ușierii. — Apoi, dom'le, fabrica nu funcționează... O să 'nceapă din Fivrărie.

Teleor.

PARIGORIE

De ce la Teatrul Național s'a reluat piesa *Napoleon de Voss*?

Pentru că, dac'a biata cassă a Teatrului e goală, măcar pe scenă să aibă un napoleon.

CRONICA TEATRALĂ

In chestia crizei... teatrale. — Concurența străină.
Cinematograful. — Năbădăi generale și dramatice... pentru spectatori.

Săptămîna aceasta sala Teatrului nu a mai avut înfașisarea unei statui antice: a fost mai puțin goală, — ba chiar plină, la reprezentăția unei piese cu năbădăi de care vom vorbi numai de cit.

Dar apropo de criza de la teatru. Era vorba să se efienească prețurile, doar va mai veni lume.

Ei bine, comitetul teatral și majoritatea societărilor, ca oameni ultra-corecți ce sunt, au susținut că după ce se face o neleală concurență teatrelor de bulevard sau «populare» prin reprezentațiile «artistice» ce se dau, ar fi o nedreptate strigătoare să li se facă și la prețuri.

Ast-fel, propunerea s'a respins, — ca ori-ce propunere a minorității, — iar lucrurile au rămas în aceeași stare, chit ca actorii să n'aibă vecinic nici o stare.

Teatrul e condamnat deci să meargă tot atît de greu ca un invalid militar, o persoană corpolentă sau o trăsură fără roți.

Șunde mai pui că a mai avut săptămîna aceasta și o concurență nouă: pe lingă teatrul, de bulevarde, cum ziceam, a mai apărut și unul de bulevard... iste, unde, se vede, pornografiile sunt permise, pentru că sunt spuse pe franțuzește.

Joi trecută s'a reluat *Cinematograful*, cunoscuta localizare a d-lui Gusti, operă

care — pentru a repeta o expresie devenită banală — foarte de *Gusti*.

Publicul a gusti-at-o ca în tot-d'auna, și gustarea de după teatru a avut de sigur, mai mult gust după o asemenea reprezentație.

D. Liciu, care în nici un rol nu este Li-Ciu, adică chinez, e mai superb ca o andaluză în rolul lui Mitică Stravopol ghinionist.

Piesa e tot atît de cunoscută ca una de 5 lei — de și are o înmîită valoare — așa că subiectul 'l trecem sub tăcere; vom mai adăoga, în ce privește rolurile, că d-nii Toneanu, Niculescu, cei-l'alți și cele-l'alte au avut verva unui orator, umorul *Zeflemelei* și talentul unor adevărați copii ai Thaliei. Greu să mai găsești de talia lor!

Restul săptămîinei l-a ocupat. *Năbădăile dramatice* de care au fost apucate direcția, actorii, spectatori, lojile, stalurile, cortina, decorurile și chiar lumina electrică.

Direcția, prinzind de știre că cirul Sidoli se transformă în teatru, a transformat și ea teatrul în circ, pentru a închide gura celor cari o acuză de lipsă de originalitate, spirit de invenție și cele-l'alte.

S'a rîs deci ca la circ, — și nu de cele de mîna întîia.

Ast-fel am văzut pe Brezeanu avînd aerul că se sinucide cu un instrument cu care de obicei se dă cep la butoaie; l'am mai văzut, de asemenea, apărînd călare pe băț și cîntînd din fluer pe «Chiriac n'are... etc.»

D-ra Alexandrescu s'a arătat în legionar roman, iar mai apoi — orribile dictu! — în zeul Cupidon, dansînd mazurka; pe bietul Catopol cu niște urechi cari s'ar fi convenit autorului piesei, și pe d-ra Moor în... dama serioasă.

După cum vedeți, mai mari năbădai nu se putea să cază și pe capul actorilor, dar mai cu seamă pe al spectatorilor cari cu drept cuvînt ziceau la adresa direcției: — Să nu ne mai facă d'astea c'o băgăm în năbădăi!

Recunoaștem că publicul se laudă cu amenințarea asta, într'u cit s'ar da la o muncă, căreia cei cari nu sunt în «Liga contra cheschevuului» i-ar zice «Enfoncer de portes ouvertes». Direcțiunea intrată cu teatru cu tot în asemenea... sentimente «artistice» suride cu liniște și... repetă piesa mai departe, sub pretext că aduce... piese.

Să vedem ce va zice publicul, și mai cu seamă ce va face, față cu o asemenea decisiune.

Multe persoane pe care le-am intervievat, ne-au declarat categoric:

— Nene, adică de ce să mai plătesc ca să văd circ, cînd pot să am gratis un asemenea spectacol.

— ???!!!

— Firește, a început la Dacia trupa... februaristă.

...Ce mai zice direcția generală?

Sganarelu

EPIGRAMA

Unei artiste.

Poți să-i spui că talent n'are,
Că vorbele-abia înșină,
Că-i săracă și chiar proastă;
Dar să nu-i spui că-i bătrână!...

Serbările de la Șosea.

Pentru *Azîlul d'Invalidi*
S'a scos cu ocazia serbării
Și o Revistă — iac' așa —
Cu titlu: *Vîitorul țării!*...

Unei fete.

Ea are haine de mătase,
Și diamante și lachei;
D'o oră stă cu pana 'n mină...
Ar vrea să aibă și idei...

Altei artiste.

Era cu părul alb o dată,
Acum îl are roșu;
«In tinerețe-așa a fost!»
Imi spune tata moșu...

La noi...

La noi e vorba la favoare,
S'a observat adese-ori,
Vorbește mic, vorbește mare
Afară de predicatori...

Banchetul lui Delcassé.

Cînd se va întoarce Ionel,
Colectiviști ca Berechet,
O să-l întrebe rînd pe rînd:
«Ce ne-ai adus de la banchet?»

D. Teleor.

DOCUMENTE UMANE

In urma unei notițe publicate în numărul trecut al «Zeflemelei» primim următoarea scrisoare căreia îi dăm loc cu deosebită plăcere:

Domnilor Redactori

Al Zilearului Zeflemea

Le presant toată stima mea!

Ceia ce vă spun, eu, D^{na}—Voastră știți mai bine de cât mine Dar ca se pot spune ce am de spus; trebuie se încep așa!*Inteligenta* Omului este în *Creeri* și o dată cu întreaga zămislire a omului se zămislăște și *Creeri*!Ast-fel *Inteligenta*! Omu, uă are de la nașterel.

Omul dacă se naște!, Trebuie se trăiască și se crească!

Și crescute! După puterea *Inteligenței* care oă are!Omu în *Vața* toate cite trebuie sau cite poate să învețe!Dupe ce a în *Vătat*; în cepe se face *Speculă* de tot felu!*Specula* care uă faceți D^{na}—Voastră este cea mai bună!Că este cea mai cu mult folos! Că în *Veschește* pe toți!Eu sunt foarte mulțumit, că v'am dat materie de *speculă*!Dar sunt foarte măhnit, că D^{nu} cărțea cam dat adresa mea foarte precisă și care este un mare *Speculant* al Guvernului cu bani *Tării*! A găsit că cu mine nu poate se face *Specula*, care oă face cu *locuitori* *Satelor*! Uă dată în viața mea am vroit se fac și eu oă *Speculă*! Dar nam Broditoă, nici acum!

Imi veți face mare plăcere, dacă veți publica și aceasta.

Vă rog foarte mult. D. Michăiescu

902 Octombrie în 9 — la Ploiești.

In Callea Bucureștilor No. 69.

ZICĂTOARE POTRIVITĂ

Domnișoara (?) Nini, cu toate că a numărat peste patru-zeci de roze, se îmbracă vecinic cu niște toalete înzorzonate și de niște culori, cari fac pe toți cei și cele care o cunosc să o asemene cu o varză.

Mai erî, pe cînd se află la dejun, dînsa primește vizita unei «amice».

— A! Ești la masă? Poftă bună. Dar ce mîncîci acolo, de are un parfum așa de picant.

— Iepure, dragă!

— Da! Se explică atunci. «Cadavrul unui dușman miroase în tot-d'auna frumos».

Atragem atențiunea cititorilor asupra delicioasei bucăți literare CUM PETREC UNII semnată de d. Nae D. Țăranu.

Autorul, deși nu scrie de multă vreme, și-a cucerit deja o frumoasă reputație prin originalitatea talentului și prin umorul fin ce caracterizează toate schițele d-sale imprimate prin diferite ziare.

Bucata pe care o publicăm astăzi în «Zeflemeaua» este absolut inedită și ne-am procurat-o prin mijloace frauduloase, nu ne sfiim de-a mărturisi cu cinism, ceea-ce sperăm că nu va supăra prea mult pe d. Nae D. Țăranu, pe care am fi fericiți să 'l prenumărăm între colaboratorii noștri regulați.

PORTOFELUL MEŪ CU SECRET

Il aveam souvenir de la Mehadia, de unde îl cumpărasem cu ocazia unei vilegiaturi. Țineam foarte mult la el, căci portofelul acesta, pe lângă că întrunea toate calitățile pentru a putea sta ascuns sub căștile înecat în dantele al vre-unei blonde cu ochi albaștri, dar mai avea și pe aceea că nu putea fi deschis, de cit numai de proprietarul său.

Precum vedeți, cu portofelul acesta, nu 'mă-a fost frică de loc că voiți fi fiejuit de banii ce mai aveam, cînd părăsind Mehadia la miezul nopții, am parcurs cu trăsura, lunga și ușurățea șosea ce se întinde pînă la gară. Mă rog, cu un ast-fel de portofel plin cu banenote, te poți plimba fluerind și 'n codrul Vlăsiei!...

Deși am mai plătit pentru el la Vircio-rova puțină vamă, totuși eram fericit de posesia acestui obiect, și în tot timpul călătoriei pînă la București, n'am închis absolut de loc ochii; dar nici cei-l'alți pasageri nu s'au putut odihni de mine! Mai ales pe cei din compartimentul meu, în cele din urmă, îi scosesem din pepeni cu insolentă-mă portofel.

— A... n'aveți idee de portofelul acesta; pariez pe ori-ce, că n'o să'l puteți deschide...

— Și ca mai dă'l dracului de portofel! auzea pe cite un somnoros, căruia îi băteam capul pe datorie.

Ba încă în gara Filiași, 'mă-am găsit beleaua cu un stupid de babalic, pe care trezindu-l din somn ca... să-mă deschidă portofelul, a găsit de cuviință să mă ia somnoros de guler și să mă ducă la comisarriatul gării, pretextînd că sunt pungaș și că am voit să fac trampa cu portofelele!

Numai Dumnezeu știu cum m'am descolorosît de somnorosul babalic și cit a lipsit să nu fiu pus la răcoare și... să scap în capul gol trenul. Și credeți că o dată cu pățania asta, am încetat de a mi mai etala portofelul?... Vă înșelați!

Nu mai departe, aproape de Ploiești, profitînd de împrejurarea că am în compartiment o nouă companioană, destul de corpulentă ca să-și pue puțin... slămina în circulație, 'i-am dat portofelul. M'așteptam la niște exclamații de mirare sau de curiozitate și cînd colo... herculana mea companioană, bagă frumușel portofelul în buzunar și începe să se jure și să facă metanii, că portofelul este al ei, moștenit de la o mătușe a dumisale, prietenă bună cu nevasta lui... Tudor Vladimirescu! Bine că n'o făcea barem prietenă cu nevasta lui... Leon XIII!...

Cîtă muncă credeți că n'am avut cu ipopotamul acesta, pînă să-i scot portofelul din buzunar? În schimb însă, m'am ales cu destule sgirieturi și scuiături. De altminteri, asistenții se strîmbaseră de ris căci știau — lucru pe care eu 'l-am aflat în urmă — că cucoana era o nebună care fusese de două ori internată la Măreuca.

Iată-mă în sfîrșit în Gara de Nord, după ce mai mîncasem un picior în... contra pagină de la un alt somnoros pe care voiam să-l conving cu ori-ce preț, să renunțe la somn și în schimb, să-și rupă unghiile cu portofelul.

Am luat drumul spre casă pe jos; și n'a scăpat cunoscut pe care întîlnindu-l, să nu-l treacă nădușilele cu acest afurisit portofel. Ba unul, om mai practic, seos în cele din urmă din balamale, mi-l aruncă necăjit într-o băltoacă de noroi. Poate că am fi avut și noi aceeași soartă dacă nu intervenea gardistul!

* * *

Devenisem de la o vreme pentru cunoscuții, grație acestui portofel, o lepră nesuferită! Independent de locul și momentul propice unei ast-fel de distracții, înarmat tot'd'una cu portofelul și cu acelaș suris ironic care trăda pe șcepticul puneam nolens-volens lumea la muncă! Și după ce unii de silă (alții poate de... milă căci mulți mă taxaă de maniac) alții de politeță și în fine alții de curiozitate, se încercau în zadar să-l deschidă, plictisiți în cele din urmă imi puneau vecinic aceeași întrebare:

— Dar, pentru Dumnezeu, cum se deschide?

Iar eu, în tot d'auna plin de o satisfacție vădită și cu aceeași nutră, care trebuie să fi fost destul de caraghioasă, aveam pe buze veșnic și invariabil acelaș răspuns:

— Cu toată buna voința dar... regret — secretul profesional!

Și unde puneți că am fost obiectul altor și altor rugămînți! mai ales obiectul acelor dragălașe rugămînți ale vre-unei naive și curioase domnișoare... Am avut însă în tot-d'auna, aceeași încăpățînată perseverență în păstrarea «secretului profesional».

* * *

Intr'o seară mă aflam la o sindrofie. Intre numeroasele d-re și tineri cari avuseseră onoarea să facă cunoștință cu portofelul meu, se afla și un neamț cu care, spre cea mai mare plăcere a mea, angajaî un pariù: conținutul portofelului să fie al lui, dacă-l va deschide. În caz contrar nu prîndeam

nimica, deși puneam în rizic vre-o trei-zeci de lei, căci eram mai mult ca sigur de nereușita neamțului.

Tocmai ce prevedeam! După un sfert de oră, mă pomenesc cu Neamțul că mi aduce portofelul, spunându-mi că nu-l poate deschide. Ce haz credeți că am făcut!

— Știam eu asta, mein Herr.

— Dar dacă ești bun, poți să-mi arătați cum se deschide?

— Regret... secretul profesional!

În fine sindrofia se termină și ca un berbanț ce eram, reușii abia cu multe curtuazii, să obțin permisia unei prea nostime divorțate d'a o conduce pînă acasă. Eram foarte încântat de compania aceasta; ajunși în Bulevard, luarăm tramvaiul care, de altfel, era plin lume.

Mutra roșcovană a conductorului apărui în ușa.

— Taxa, mă rog!

Scot portofelul și-i dau o bănuță.

— Două bilete a cinci-spre-zece.

— Da ce, domnule, rizi sau 'ți bați joc? zise conductorul dindu-mi moneda înapoi. Mă uitai mai cu atenție la ea și... observai cu multă... roșată în obraji, că era un nasture de sidet. Deja fie-care începea să-și rizi în barbă; divorțata mea rămăsese cu totul plouată.

Jenat, deschid din nou portofelul; dar... pentru toți draci din Infernul lui Dante!... visam? or era realitate?... În portofelul meu, se petrecuse o adevărată metamorfoză; toți banii deveniseră nasturi!... În zadar am scormonit confuz tot portofelul, căci, spre marea ilaritate a pasagerilor, n'am scos de cît nasturi și... iar nasturi!

Tot singele îmi venise în față, iar vagonul se învîrtea cu mine.. Mărturisesc că nici o dată nu m'am convins mai bine ca atunci, de teoriile lui Galileu relative la rotația pămîntului!

Ce era de făcut?... rămăsesem încremenit cu portofelul în mînă; pasagerii se tăvăleau pe bănci de ris!... ca o furtună am dat năvală la ușa; și... după ce m'am împedicat și am căzut grămadă, peste o madamă ce sta pe platformă și care îmi amintea pe ipopotamul din tren, după ce mi-am lăsat o bună parte din pantaloni pe dirligele vagonului, m'am trezit în fine, cu madamă cu tot, în mijlocul Bulevardului, cu nasul extra jupuit!

Vai... și cînd vă voiți mai spune, că madama în chestie era chiar soacră-mea în persoană, care mă urmărise toată noaptea pas cu pas!... A fost o halima curată; vagonul se depărta în hohotele de ris ale pasagerilor și eu... zăpăcit, aproape fără pantaloni, mă încercam să gădesc scuze pentru soacră-mea, care îmi administra o serie de ocări și de umbrele mai presus de ori-ce descripție.

Iată acum și consecințele acestei funeste întâmplări, în ordine cronologică:

Mai întîiu, în seara fatală, un duș de scuipturi și o duzină de umbrele, din partea soacră-mi, pentru flagrant-delicet și... gimnastică fără voce.

A doua zi, divorț!

A treia zi, bătaie la toartă cu neamțul

care era fără să știu mecanic și care îmi jucase farsa, cu cei-l'alți moștangii: apoi detenție... frigiferă în beciul secției.

În fine, a patra zi, primesc următorul bilet, de la noștima mea divorțată:

Domnule,

•Imi pare rău că n'am știut cu cine am a face; dar și-o spuți fără cea mai mică ezitare, că ești un om de nimic. Zizi.

Mai trebuia acum, să intentez și eu proces direcției tramwayurilor, pe motivul că vagonul cu No. X, mi-a rupt bunătate de pantaloni, comandați la «Primul Sezon.»

Pentru Dumnezeu nu mai purtați portofele cu secret.

Victor.

STROFE GALANTE

Ca ochiul bătăturei mele
Segeată ochiul tău de groaznic!
Și palpitant e al tău piept
Ca pîntecele meu năprasnic!
Și buza ta de Andaluză
Ca pelinașu'i la culpoare:
Pelin d'al fain, recollă nouă,
Cum numai Berechet îl are.
Iar părul tău ca de Syrenă
E de culoare cafenie,
Cea mai gustoasă dintre toate
Ca și nvechita-mi pălărie!
Ești dar un inger de femeie
Și ai și labă ndelicăță.
Precum am io 'ntre flacășnițe:
Halal, ca tine-așa bucată!...

Dom Paladu.

p. enf. Sfredelus.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Tulcea

CANTINELE ȘCOLARE

— Ce naiba e, nene, cu cantinele astea? Mie mi-a dat bilet cu sila.

— Ce să fie? asta-i chestie veche, merge p'al șaselea an.

— Mulți înainte!

Așa discută p'un trotoar doi bătrîni, pe un ton glumeț, care trăda însă oare-care indignare.

În adevăr, de cinci ani se tot dau concerte și baluri, adunîndu-se fonduri peste fonduri pentru cantinele școlare și, iată, peste cite-va zile tulcenii vor da iarăși obolul lor (obolul p'aici se urecă la 3 lei).

Cu multă dreptate un domn din localitate făcea cam următoarele reflecții:

— Cantinele astea, neică, se zice că or să fie școlare, dar pîn'acum nu s' de cît un fel de cașcaval pentru comitet. Apoi fondurile obținute ca n' fie-care an să scadă. După cum vîd, nu mai au fond serios și s' cam fără fund. ...Dar ce mîi pasă mie de toate astea? La urma urmei, treaba lor și jemanș!

Mai interesantă e serbarca cu ocașia căreia, printre altele, se va cînta și două romante streine: „Cant in amore!“ și „Quand Tina meurt...“

(Aci gădesc nemerit să dau și un amănunt nostim: d. Licheardopol, trecînd pe la teatru și văzînd intrarea împodobită cu stejar, întrebă pe antreprenor:

— Kan, tine ațd?

— Cantine, kirie, concert...)

În ultimul moment aflu că aceasta va fi cea din urmă serbare dată în folosul cantinelor și că de aceea ex-tenorul Vasiliu va cînta la fine jalnică romanță «Vorrei morir»

Asupra concertului promit să revin.

Cantineseu

Rîmnicu-Vilcea

Obosit d'atîtea gînduri ce mereu 'mî trec prin mîinte,
Privesc azi cum se repetă vremile de mai 'nainte;
Lipsa de locuri face, publicul să năvălească
Unii 'n deal, alții la vale arîtul să-și potolească.
La chîr Toma, succesorul amicalui Prahoveanu,
Mușterii curg ca ploaia, par'că-l prinde cu arcușu;
Drept vorbind, au și la cine, cîci și marfa e frumoasă,
Și pe cît o de recentă pe atît e de gustoasă.
Nimfele fermecătoare pe ales au fost aduse
Și pentru Cassierie vind cu preturi mai reduse.
Dintre toți numai pe Barbă îl pe-secută norocul.
El cînd vine în prăvălie momentan le stinge locul!
Iar poliția locală mai smecheră le-a convins
Și un comisar sarmanul muncind a cazut invins.
Pot veni peste noi Turcii, Rîmnicul se poate aprinde,
Totuși comisarul — biletul — d'acolo nu se desprinde.

Iar de pildă, de vei merge la Sofica 'n berărie
Ai să dai peste Manole care-a luat-o cu chirie!
Cam fricos e pe 'ntinerie își perde itineraru
Nici mort nu se deslipește de Nea Nae Măslinaru
Cînd încep ei letarghia la Sofica nu-i de joc!
Vie trîsnit peste dinși nici se vor cîntî din loc.
Manolache 'ntins pe scinduri joacă strîba lui Papuc,
Măslinaru rîde 'n barbă, sugînd vesel din trabuc!
Cînd se luminează de ziuă porțile li se deschid
Și spre case se 'ndreptă rezemîndu-se de zid!
Cînd îi zărește gardistul că se culcă sub fereastră,
Se apropie de dinși și le zice grațios:

— Domnilor, potîți prin dos,
Ce păcatul, nu-i frumos,
Negustori ca dumneavoastră
Și zita 'nameaza mare
Pe un timp așa ploios
Să dormiți acolo jos!

Nesfîșita este lista celor cari defilează,
Tîrziu noaptea pe sub ziduri făcînd curte berăriei
Iar a doua zi, plouați, cite unul se 'ndreptăză
Spre Feiman să le 'ntărească bordurile pălăriei.

De la scară.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lor I. T. Galați, C. A. și R. A. S.,
Loco, d-rei Elena C., Craiova, d-lui I. N.,
Buzău. — Am primit suma de patru lei în
mărci poștale și vi s'a expedit în dată co-
lecția ziarului «Zeflemeaua» completă pe
un an. Mulțumiri.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, NO. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

ÎN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grînele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„GUSTUL GERVAIS“

Din fabrica de brînzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

LOTERIA REGALA UNGARA PRIV. PE CLASSE

Planul acestei Loterii a fost imbunătătit prin adăogirea a 5.000 câștiguri

Din 110.000 Losuri, 55.000 Câștigătoare

Câștigul principal

1.000.000 (UN MILION) COROANE

Câștiguri mai mici : 600.000, 400.000, 200.000, 2 à 100.000, 90.000, 2 à 80.000, 70.000 etc.

In total câștiguri de

14 MILIOANE 459.000 COROANE

din două losuri unul este câștigător

Pentru tragerea clasei I-a care va avea loc la **20/7 și 21/8 Noembrie**, ofer losuri originale cu prețul de

Un los întreg	0 jumătate los	Un sfert de los
LEI 12.60	LEI 6.30	LEI 3.15

Plata anticipată prin mandat postal sau cu ramburs. — **Pentru ușurință e mai bine prin mandat postal.**

La Casa de Bancă și cea mai mare și mai favorizată colectură din Ungaria

A. GAEDICKE Budapesta
Cossuth Layos ut. 11.
— Corespondență în limba română —

LOTERIA STATULUI

INVITARE

LOTERIA STATULUI

de a participa la a

XI-a LOTERIE REG. UNG. PRIV. ÎN CLASSE DIN BUDAPESTA

Nici o loterie din lume nu e dotată cu câștiguri așa de însemnate ca loteria reg. ung. priv. în clase și care prezintă jucătorilor cea mai mare garanție de care-ce este pusă sub controla Statului. Enormele șanse de câștig, în comparație cu micile mise, a făcut ca această loterie să ocupe primul rang între toate instituțiile similare.

In 6 trageri succesive se vor trage :

55.000 de câștiguri și un mare Premiu
tot în numerar, în valoare de
(vezi planul aici descris)

14.459.000

de COROANE

Câștigul cel mai în cazul cel mai fectit este **Un milion de Coroane** (sau peste 1.050.000 de lei în numerar)

In urma marelui aglomerării de comenzi stocul nostru de bilete se epuizează cu mult timp înainte de tragerea clasei I-a, așa că pentru a putea fi prompți în executarea comenzilor recomandăm onor. cititori a se adresa fără întârziere la subsemnata casă de bancă.

Prețul losurilor pentru clasa I-a este :

Un sfert de los lei	3.10
0 jumătate » »	6.20
Un los întreg » »	12.40

CASA DE BANCA

Cel mai vechiu birou central de vânzarea losurilor «Loteriei reg. ung. priv. în clase»

Budapest V., Furdö-utca 10, Ze.

PLĂTIBIL ÎN NUMERAR

Un premiu de 600000	=	600000
1 câștig » 400000	=	400000
1 » » 200000	=	200000
2 » » 100000	=	200000
4 » » 90000	=	360000
2 » » 80000	=	160000
4 » » 70000	=	280000
2 » » 60000	=	120000
4 » » 50000	=	200000
1 » » 40000	=	40000
5 » » 30000	=	150000
3 » » 25000	=	75000
8 » » 20000	=	160000
8 » » 15000	=	120000
36 » » 10000	=	360000
67 » » 5000	=	335000
3 » » 3000	=	9000
437 » » 2000	=	874000
803 » » 1000	=	803000
1528 » » 500	=	764000
34590 » » 300, 200	=	6932000
17500 Diverse câștiguri	=	1947000

55000 c. și un prem.: cor. 14459000

LUKÁCS VILMOS

Losurile originale nu se vor expedia de cit după primirea plății prin mandat postal internațional sau în mărci poștale române prin scrisori recomandate.

Indată după fie-care tragere se va trimite tuturor jucătorilor, lista oficială a tragerii.

Prospectele gratis și franco || Câștigurile de ori-ce valoare se vor plăti imediat după tragere || Prospectele gratis și franco

A. Török & Co
Casa de Bancă
cel mai mare debit de
Losuri din Ungaria
BUDAPEST

INTINDEȚI

A. Török & Co
Casa de Bancă
cel mai mare debit de
Losuri din Ungaria
BUDAPEST

MÂNA NOROCULUI

Mulți, foarte mulți au devenit bogați și fericiți prin noi, de oare-ce la noi s'a câștigat în scurt timp **Sume enorme de Bani** și am plătit câștiguri mari chiar și în România. In curând începe din nou **LOTERIA 11-a REGALĂ UNGARĂ** pe clase cu 55.000 Losuri câștigătoare din totalul de 110.000 Losuri.

Cel mai mare câștig ev. Coroane **1.000.000 (UN MILION)**
sau **1.100.000 Lei**

Câștigurile Totale : Lei 14.459.000 Coroane sau 16.000.000 Lei

Expediem losuri originale contra prețurilor oficial stabilite conform planului fără nici un adaos.

Insemnarea celor **55.000** câștiguri.

Cel mai mare câștig este de :
1.000.000 COROANE

1 Premiu de	600.000
1 Câștig »	400.000
1 » »	200.000
2 Câștiguri a	100.000
1 » »	90.000
2 » »	80.000
1 » »	70.000
2 » »	60.000
1 » »	50.000
1 » »	40.000
5 » »	30.000
3 » »	25.000
8 » »	20.000
8 » »	15.000
36 » »	10.000
67 » »	5.000
3 » »	3.000
437 » »	2.000
803 » »	1.000
1528 » »	500
140 » »	300
34459 » »	200
17500 » Cr. 170, 130, 100, 80, 40	

55.000 Câșt. și pr. Cr. **14.459.000**
in sumă de

Carți vor fi trase în 6 cl. circa în 5 luni

Nici o altă loterie din lume nu prezintă comparativ, o șansă mai mare de cit **LOTERIA REGALA UNGARA**, intru cit aceasta este scutită de ori-ce dări către Stat, pe cită vreme toate celelalte Loterii, de pildă cele Germane, plătesc un impozit special de 20 la sută.

LOTERIA REGALA UNGARA

este pusă sub controlul Statului Ungar. In privința modului conștiincios cum servim pe Onor. noastră clientelă, posedăm numeroase scrisori de mulțumire.

Prețurile oficiale stabilite pentru cl. I sînt:

Un 1/4 de los lei 3.15 — 0 1/2 los lei 6.30
Un los întreg lei 12.60.

Modul cel mai bun și simplu de plată e remiterca anticipată a sumei prin mandat postal; însă sumele se pot trimite și în bilete de bancă, cecuri sau mărci poștale prin scrisoare recomandată; eventual se expediază losuri originale și contra ramburs postal. — Planurile generale se trimit gratis și franco. Listele oficiale se trimit imediat după fie-care tragere.

Comenzile pentru clasa I-a sunt a se adresa direct nouă, numai de cit sau cel mai tîrziu pînă la **18/31 Octombrie 1902.**

Cu toată stima,
A. TÖRÖK & Comp.
CASA DE BANCA
BUDAPEST, No. 46, Theresienring, No. 46
Cel mai mare debitant de losuri din Ungaria

ION T. FLORESCU
Post judecătoresc de instrucție la Trib. Ilfov

AVOCAT

No. 45, Bulevardul Carol, No. 45
BUCUREȘCI

Consultațiuni de la 8 — 10 jum. dim. și de la 5 — 7 seara.

ION GR. LECCA
Licențiat în Drept

AVOCAT

No. 35, — Str. Toamnei, — No. 35
— București —

FARMACIA

MEDALIA DE ARGIN

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice ROMANE

LA EXPOZITIA DIN PARIS 1900

L. LECCA

FURNISORUL

Curței Principiare

STRADA BATIȘTE

BUCUREȘCI

INSTALLATIUNE SPECIALA

PENTRU

DIXIGEN

LABORATOR SPECIAl

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

ROMANE

LA EXPOZITIA DIN PARIS 1900

FURNISORUL

Curței Principiare

STRADA BATIȘTE

BUCUREȘCI